

ΣΙΓΑΝΟ ΦΑΡΜΑΚΙ *

"Ετσι μιλούσαν η Φωτεινή γιατί δεν ήξευρε. "Όταν όμως είδε τα πράγματα από κοντά, ή πεποίθησε ή μεγάλη εις την δύναμιν της έκλονισθη αχπως. Τα άπελθ ή ακόμη πήλινα άνάγλυφα μετάλλια, αί προτομαί, τά διάφορα δοκίμιά της, πολύ όλίγον έκίνησαν τόν θαυμασμόν τών οικείων της.

— «Κοῦμα 'ε τόν κόπο σου, παιδί μου» έλεγεν ή μητέρα της. «Δέν λέγω πώς δέν άξιζουν τά έργα σου, άκου τό λένε τόσοι που ξέρουν άπ' αυτά τά πράγματα, μά επί τέλους; σέ τί σου χρησιμεύουν; Ούτε τό σπíti νά σπουάσουμε μ' αυτά δέν μπορούμε. Τινά τά κάμης κεφάλια και χέρι και πόδια. Τούλάχιστον νά είχες σπουάσει ζωγραφική τόσον καιρό, θά είχες τίποτα εικόνες νά κρεμάσουμε 'ε τόν τοίχο, νά τής βλέπουμε νά τής κμακρώνουμε».

Η Φωτεινή επικραίνεται κατόκαρδα όταν ήκουε τέτοια λόγια, όμως δέν άπεθρόννετο.

— «Τί με μέλλει έμέ, εκάπτετο, άρκεί νά με άφίνουν νά έργάζομαι. Άργά ή γρήγορα μιά μέρα θά μ' ένοήσουν».

Είχεν ακόμη τήν έλπίδα ότι με τόν καιρόν θά τούς έσυνήθιζε νά σέβονται τούλάχιστον τό έργον της, άν όχι νά τó άγαπούν. και εκλεί-

νατο μέσα εις τó εργαστήριόν της για ώρες με τó μοντέλο της, και έληθμονούσε τόν κόσμον όλον.

"Ομως ό κόσμος δέν τήν έληθμονούσεν.

Αυτή ή περίφημος κόρη που έσπουδασε τόσον καιρόν 'ε τήν Άθήνα ήτο τó άντικείμενον του γενικού ενδιαφέροντος. "Αλλην όμιλίαν δέν είχεν ό κόσμος από αυτήν.

«Έσπουδασε, λέει, γλύπτρια. "Ε, και ύστερα; τί βγήκε μ' αυτό; Είνε δουλειά αυτή για κορίτσι;» Και οί συγγενείς όλοι εκκρίσταντο. "Ελεγαν του πατέρα της:

«Δέν μου λέει, με τά σωστά σου είσαι που άφίνεις τó κορίτσι σου νά μαρκάιεται όλη μέρα κλεισμένο σέ μιά κάμαρα, νά ζυμώνη κοκκινόχωμα; Βγάλ' την νά τήν κμακρώσ η κόσμος, που είνε μιά καπέλλα σάν τó κύο τó νερό, νά τής εύρης κι' ένα γκαμπρό όπως τής πρέπει».

"Σ τή μητέρα της τά είδα.

«Μεθύριο σάν παντρευθ ή δέν θά ξέρη νά πιάσ η βελόνα, έτσι που τήν άφίνεις νά γάνη τόν καιρόν της άδικα σέ τέτοιες άνοησίες. Βάλ' την 'ε τήν κουζίνα νά γάνη νοικοκυρά, νά μή χτυπά μεθύριο τó κεφάλι της.»

Οί γονείς της που τήν είχαν χιδεμένην και δέν ήθελαν νά τής χαλάσουν τó χατήρι, άνεγνώριζον έν πούτοις τó όρθόν τών λόγων αυτών.

Έπροσπάθησαν λοιπόν 'ε τας άρχάς με τó καλό νά τής άποδείξουν ότι γάνει τόν καιρόν της χωρίς νά ωφελη όύτε τόν εκουόνη, ούτε κανένα άλλον. Τήν έπεισαν 'ε τó φιλότιμο, ότι τάχα ή ζωή της είνε έγωιστική και άχρηστη.

— «Μά τί σά; πειράζει άν έργάζομαι μόνη μου 'ε τήν κάμαρά μου; κάνω κανέναν κακό;» έλεγε με τά δάκρυα 'ε τά μάτια.

— «Δέν βλέπεις τήν κακίαν η τήν μητέρα σου πώ, κοπιάζει μέ; 'ε τó σπíti; Δέν είνε άρχαία νά μή τής βοηθ ή και σό λιγάκι;» τής έλεγαν.

Η Φωτεινή έπίθετο ότι πώ όντι ήτο έγωίστρια και περιόριζε βαθληδόν τά ώρα τής εργασίας της, τας όποιες άπελάμβανε τώρα πλέον ως πολυτέλειαν άπηγορευμένην σχεδόν. Σινά σιγά όμως ήρχισε νά τής βραχνίζει τήν ψυχήν άποισς κρυφός πόνο. Άπό όλους τούς γνωρίμους της, δέν εύρίσκετο ένας, ούτε ένας ό όποιος νά παρακαλουθ ή με ενδιαφέρον τούλάχιστον τó έργον της.

Και αυτή ή άγονος εργασία, ή άποκλειστική, εις τήν όποιαν αυτή ή ίδια ήτο και δημιουργός και κριτής, ήρχισε νά τήν κουράζει. Άλλοτε όταν έπαύγγχανε κανένα έργον της, έτρεχε με χαράν εις τήν θείαν της, τής τó

«Εκλείετο μέσα εις τó εργαστήριόν της με τó μοντέλο της και έληθμονούσε τόν κόσμον όλον . . .»

*) Τέλος.